

□ □ “AKLIN VE VAHYİN TERK EDİLMESİ” (8)

(...dünden devam)

Peygamber(s.a.v.)in, normal insan sıfatlarından yükselip vahiy alabilecek duruma gelmesi, vücûdunda sarsıntılar meydana getirir, hadîste belirtildiği üzere soğuk kış günlerinde bile vahyin ağırlığından, şakaklarından terler akardı. Çevresinde bulunanlar, Peygamber'deki değı-şikliği görünce ona vahiy gelmekte olduğunu anlardı. Hattâ Peygamber'in yanında bulu-nanlar dahi, vahyin ağırlığını üzerlerinde hisseder, o esnada ellerini dahi kırırdacak güçleri kalmazdı. Bir defa kalabalıktan ötürü dizi, Zeyd ibn Sâbit 'in dizi üstüne rastlamış, o halde vahiy gelmişti. Dizinde büyük bir ağırlık hisseden Zeyd, dizinin kırılacağını sanmıştı (Buâ ârî, Salât: 12, Cihâd: 31, Tefsîr, Sûre: 4, 18; Tirmizî, Tefsîr, Sûre: 4, 14; Cihâd: 4; İbn Hanbel, Mûs-ned: 1/275).

Bir kere Hz. Muhammed (s.a.v.), bir deve üzerinde iken kendisine vahiy gelmiş, üzerine bindiği deve, vahyin ağırlığına dayanamayarak arka ayakları üzerine çöküver-mişti.

"Peygamber(s.a.v.)e vahiy indirildiği zaman kendisini bir sıkıntı kaplar, yüzü sa-rarır, kül gibi olurdu" (Müslim, Fedâil: 88), *"Kendisine vahiy indirildiği zaman başını öne eğer, ashâbı da başlarını öne eğerdiler. Vahiy hali açılınca başını kaldırırdı"* (Müslim, Fedâil: 89), *"Ashâbı ona vahiy geldiğini, cildinin kül gibi olmasından anlar-lar-dı."* (İbn Hanbel, Mûs-ned: 1/238),

Ebû Hüreyre (r.a.) de: *"Peygamber(sav)e vahiy inerken önce vücûtlarına titre-me gelirdi", "Vahiy inerken kendilerini gam ve keder kaplar, yüzleri kül gibi olur, göz-lerini kapar ve horultuya benzer şiddetli şiddetli nefes alırlardı"* demiştir (Ahmed Naîm, Tecrîd-i Sarîh Ter-cemesi: 1/5).

Hz. Ömer'in de: *"Peygamber(sav)e vahiy indirilirken yüzünün çevresinde, kovan-daki arı uğultusuna benzer bir ses duyulurdu"* dediği rivâyet edilir (Tirmizî, Tefsîr, sûre: 23; İbn Hanbel, Mûs-ned: 1/34, 4/261; Dârimî, Mukaddime: 2).

Kuşkusuz bu şartlar altında Peygamber (s.a.v.), beşerî duyularından ve iradesinden geçi-yor, tamamen tanrısal iradenin yönetimine giriyordu. Artık gelen sözler kendi düşüncesinin sınırları ötesinden geliyordu. O, sadece kendisine vahyedilene uyuyordu.

Peygamber, Allah ile insanlar arasında elçidir. Allah, insanlar arasından seçtiği bir kim-seye, kendisine en yakın varlık olan meleklerden birini- ki Cebrâîl’dir– gönderip insan elçiye gerekli talimatı verir. Meleğin gelişini peygamberden başkası görmez, konuşmasını da ondan başkası duymaz.

(devamı yarın..)